

בעוה"י מה שחנני ה"ת דרוש ר"פ זכור והוא פ' תצוה י"ג אדר תקנ"ז לפ"ק פה דרעונין

ואתה תזכור את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כמית למאור להעלות נר תמיד. וי"ל בפסוק זה טובה, אי אומרו ואתה תזכור את בני ישראל לא את בני ישראל, ועיין מ"ש ברמב"ן פ"ו. כי בני ישראל הוא מיוחד ועמ"ש בזה בילקוט. ג' מ"ט לזוהר עתה עור הפעם לקחת שמן זית והלא הוא בכלל י"ג תרומות המגוויי ר"פ תרומה שמן למאור ונשמים לשמן המשחה. ד' אומרו ויקחו אליך ולעיל כתי' ויקחו לי תרומה וגו' הכא דכתיב ויקחו אליך. ה' אומרו להעלות נר תמיד. ל"ש כל זה נקד"י פ"י מדרש ילקוט מגלת אסתר, אמרו ישראל לפני הקב"ה רבש"ע כחבת בתורה איש כי ימות וכן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו, ואותו רשע גזר להשמיד להרוג ולחזק, ש"ס על פסוק בלילה ההוא נדדה, והוא פלא. להבין זה נחבון בתי"ש חז"ל [פ"ב קט"ו]. כל שמינו מיח בן ליושני הקב"ה מלא עליו עברה שחומר וא"כ כי ימות וכן אין לו והעברתם, והעילה בזה כי לכל איש מאישי ישראל ייתן לו חלק בתורה ה' בכל נשמה ונשמה, ואעפ"י שאין לו תועלת בזה כלל כי הוא איש טפש נכסר מדעת, מ"מ מגיע תועלת לאי מצניו תחמיו או בן בנו או אי מדרות הבאים כמ"ש הכורי שהיה כח אברהם אבינו ע"ה נטוע כבר בתורה אצלו ונצני אצלו והיו כולם בקליפות לפרי עד שנתקלפו הקליפות ויאל הפרי תואר אלמ"ה וכן לעולם. הכי כי בן מי שמת ואינו מניח בן ליושני הכי כלל וזכרת שרש נשמתו ממקור התורה והוא ראי' ברורה שהקב"ה נתמלא עליו עברה, והנה לרי"י לחקור מ"ע לפועל חכם יח"ש שפועל פעולה בבילה בזה לפזר ילוצי תורה בכל נשמה ונשמה ש"ס בזה כמה נשמה שלא ילוצו לכל מלאכת התורה והחכמה, וכי לורך הוא לנטוע בלבם שרש בזה ומה תועלת בזה. אבל הענין הוא שלא תחבטל תורת אלוקינו לעולם דהרי חזקין דקדושת הניבואה שהישרש בזה נחבטל בסוף יען כי לא היה דיושני פעולה בכל ישראל רק ביחדי סגולה, לכן השרש התורה בכל ישראל ובית כריתם שלא יתבטלו אפי' שבע אי נמיירי דלא כלה, [שם קט"ו:], ומ"כ אי יתחייבו שונאי ישראל חיי לכלות הכהנים וישאר רק אי מוצר ישראל בסוף העולם והוא איש שונה ופתי יח"י נטוע בו שרש התורה ויתנוץ אחר כמה דורות בלופסן שלא תחבטל התורה מישראל לעולם. אך אמנם אי חיי ילוצי שיעבד זרע ישראל ויגור עליהם שמד כולל ח"ה, אי"כ ע"כ לא הושרש בנשמת כל אי מישראל דיושני פעולה בעלה דאין לתרץ כפי שלא תחבטל התורה הלא גם זרע ישראל יתבטלו ח"ה, אפי"כ שלא הושרש התורה בכל ישרא וא"כ הדבר ק' לזכותה מ"מ שיתמלא עברה בתי שאינו מניח בן ליושני. וזהו פ"י המדרש שאמרו ישראל רבש"ע כחבת בתורה איש כי ימות וכן אין לו והעברתם שמתמלא עליו עברה, וע"כ הטעם שהושרש בנשמתו שרש התורה והטעם לזה שלא תחבטל התורה כשם שזרע ישראל לא יתבטלו, והרי הרשע הוא גזר להשמיד להרוג ולחזק וק"ל.

ולבוא אל המכוון נקדים דיוודי כי התורה הנתונה לנו המונחת בקרן זיוות שרשה מהאירון הקדש שבו לוחות העדות וק"ש שכי' משה וממנו יולא הוראה וקטע אור תורה לכל עוסקים, אמנם חכמת התורה ועולם פלפולת יולא מכה נרות המנורה ע"ד שאחז"ל [שם כ"ה:] הוראה

ישראל וככה ממע יעשה לאיש אשר המלך חסן ביקרו כמות זה בן מות זה, וכל כמתרץ ככה יאכלו בני ישראל לחם טמא בנזים כי טומאת העה"ן והומריהו וארץ עמים הטמאה גורמה שרירים ויכוד לפעמים, ועיין זכרם לראות פ"י שכינה הנקראת מה חוה ומיה ראו על ככה ומיה הגיע אליהם. והנה יעקב אבינו ע"ה ה"י כך מדותיו שכלל לרות הרבה בשמחה עמוסה כאמור קטנתי מכל החסדים שסבור שיגרום החטא ולא מלינו שחפס השק להחליל עד שכלל בזה לבסוף במכירת יוסף כי סבור היה שזה יגרום לו אצידת עוה"ב כפירש"י [וישנ] כי סימן ה"י מסור בידו אם לא ימות אי מצניו בחייו וכו' מ"מ כיון שלש השק נגזר לבניו שלא יעזרו חיל לעמוד המלחמה עמוסה וללכוד שק ולהחליל על לרומיהם. אבל באמת הוא קבל וקיים שכללן אי עושה יותר מכמה חפלות, לכן לבסוף זמנחה להמן ועשה משה להורות כי שמה ב'ה' ונעמה היא בישועתו כי קרוב לבוא, **חבר** **לחוק** וישועתו בברי שגתי כל עוד שאני שולח **חוק** הוא יותר וישועתו, שהרי אקרא יומם ולא תענה וליה ולא דומים לה כי כל זה ממדה שלש יעקב השק ולא קיים חורך כי עיניתי שהיה משנה מעת בזה הורות, ולא חסן ה' באלה כ"א אתה קדוש יושב ומלפס חסלות ישראל באותה מדה שהיה ישראל רגיל לשנה ולהלל על לרבותו, ולכן חקנו שמחת פורים ומקודש יקראו המנילה טרם שמתם להורות כי התפלות והבקשות שנגזר נתקן קריאת המנגלה לא הועילו כ"כ כמו השמחה ב'ה' והבטחון בישועתו. והנה עתה בעוה"ב עברה כל שמחה כי יאמר לא ישראל מי האיש הירא את ה' ושמחה בפורים לכבוד שמו הגדול ב"א להוללת וסכלות ועשה מהעיקר טפל בעוה"ב, והנשמים והנשמים מושיבים ב"ן את גשרם ולא ידעו ולא יבינו חופן ועל מה הוקצעה, בודאי קוראים המנגלה ברבים אבל ההמון לא יבינו הדברים ב"א כקורא סיפור מעשה בעלמא ולא נתנו לבס ב"א להחלול ולשמות קול נותנים בנית ה' כיום מועד, ע"כ זאת לפנים בחכמי ישראל לאסוף העם לחצר בית ה' יום או יומים קודם לספר להם גודל יס"י ה' ונפלאותיו ועל מה הם שומעים והודיעם כי גדול ה' ומהולל מאד ועליו לבטוח עליו כי עבדים אחתו ובעבודתו לא עזבו אלוקינו (*). חוה פ"י הפסוק ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שצטי ישראל [דברים ל"ג], והכוונה כי הקב"ה הוא מלך על השרים החשובים אבל דלת עם אינם מבינים הוד מלכותו רק מעשה אבותיהם בידיהם, אמנם בהתאסף ראשי עם כשראשי עם עושים אספה להקהיל קהלות ולפרסם ניסיו ולספר שציו ולספרי אונס לסתות למוסר אזי יחד שצטי ישראל פ"י נעשה מלך על כל שצטי ישראל ביחד. — חוה: שאמרה אסתר בפסוק שהתחלנו בו אספרה שמך. לחמי להתייח שנקראים אחי ורעי לא אספר כ"א שמך בלבד שקריאת המנגלה נקראת שם ה' כ"ל, אמנם בתוך קהל עם אהלך להדיא, עלכן יראי ה' הלווה ברבים ועי"ז זרע יעקב יבדוהו שם דלת העם המכוונים בשם יעקב יתנו לו כבוד ועי"ז יגורו ממנו כל זרע ישראל בכללם ע"ד יחד שצטי ישראל.

במה"ק שהובחתי לעיל כתב ס"ן בייש הדיוש וליק: ע"כ ראוי ונכון לחבטי הדיוש לאסוף עם ה' לדוריעם יום או יומים קודם את כל תוקף עזו מעוזו וכן עשו רבותינו הקדושים חבטי התלמוד כשבואו בבס מגלי ר' פלוני פתח פרחא להאי פישתא מהבא ור' פלוני סובא משמע שורו דורשים להחמין ניס' ה' ונפלאותיו וכן עושים רבותינו הקדושים אשר עורנה בדינם ה' ויבן להם אורך יום ושנים עב"ק.